

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 210/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou RYBÁR advokát s. r. o., Andreja Kmeťa 11, Žilina, IČO 51 273 225, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Petra Rybára, proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 32 D 7/2021 z 26. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy vo vzťahu k čl. 1 ods. 1 ústavy a základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 32 D 7/2021 z 26. mája 2022 v časti výroku, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci späť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu v bode 1 uznaný vinným, že v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 1645/1999 ešte ako sudca vykonávajúci funkciu na okresnom súde vo veci nekonal, hoci bol povinný konať, a to v období od 7. apríla 2011 do 17. februára 2012 a v období od 6. novembra 2012 do 23. decembra 2013, teda zavinene nesplnil a porušil povinnosti sudcu vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných prietahov, ktoré mu vyplývajú z § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o sudcoch“), čím spáchal závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona o sudcoch, za čo mu bolo uložené podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona (*per analogiam*) s použitím § 117 ods. 5 písm. b) zákona o sudcoch disciplinárne opatrenie – zníženie funkčného platu o 20 % na obdobie 1 mesiaca.

3. V bodoch 2 a 3 bol sťažovateľ oslobodený spod návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) z dôvodu zániku zodpovednosti sťažovateľa za disciplinárne previnenie uplynutím premlčacej lehoty.

4. Proti sťažovateľovi podal minister spravodlivosti postupne tri návrhy na disciplinárne stíhanie (29. septembra 2014, 11. februára 2015, 20. augusta 2015). Rozhodnutím disciplinárneho senátu č. k. 2 Ds 1/2014 z 1. decembra 2015 boli tieto návrhy spojené na spoločné konanie. Disciplinárny senát rozhodnutím č. k. 2 Ds 1/2014 z 18. októbra 2016 (ďalej len „rozhodnutie z 18. októbra 2016“) uznal sťažovateľa vinným z porušenia § 30 ods. 4 zákona o sudcoch vo všetkých troch bodoch skutkov, čím v označených veciach spáchal závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona o sudcoch, za čo mu uložil disciplinárne opatrenie, a to zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie 7 mesiacov.

5. Rozhodnutie z 18. októbra 2016 napadol sťažovateľ odvolaním, odvolací disciplinárny senát rozhodnutím č. k. 2 Dso 1/2017 z 8. júna 2017 (ďalej len „rozhodnutie z 8. júna 2017“) zrušil napadnuté rozhodnutie z 18. októbra 2016 a vec vrátil disciplinárnemu senátu na nové rozhodnutie.

6. Disciplinárny senát následne vykonal tri ústne pojednávania (12. októbra 2020, 8. júna 2021 a 14. júna 2021) a na poslednom z nich rozhodol tak, že uznal sťažovateľa vinným z porušenia § 30 ods. 4 zákona o sudcoch vo všetkých troch bodoch skutkov, čím v označených veciach spáchal závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona o sudcoch, za čo mu uložil disciplinárne opatrenie, a to zníženie funkčného platu o 20 % na obdobie troch mesiacov (ďalej len „rozhodnutie zo 14. júna 2021“). K námietke sťažovateľa o uplynutí premlčacej lehoty podľa § 120 ods. 7 zákona o sudcoch uviedol, že návrhy na začatie disciplinárneho konania boli podané pred uplynutím premlčacej doby. Za jednoznačné úkony disciplinárneho súdu smerujúce k záverečnému rozhodnutiu a ukončeniu konania považoval pojednávanie a rozhodnutie 18. októbra 2016, ako aj rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu z 8. júna 2017 a taktiež určené termíny ústnych pojednávanií na 10. júl 2020 a 7. december 2020. Na základe uvedeného disciplinárny senát konštatoval, že k premlčaniu disciplinárneho stíhania nedošlo a nedošlo ani k zániku disciplinárnej zodpovednosti sťažovateľa. K vzniku prietahov v označených konaniach disciplinárny senát uviedol, že sťažovateľ konal neefektívne a nekoordinovane, aj po vydaní nálezov ústavného súdu opakovane nepostupoval vo veci plynule bez zbytočných prietahov, v konaniach sa vyskytli úplné obdobia nečinnosti sťažovateľa.

7. Rozhodnutie zo 14. júna 2021 napadol sťažovateľ odvolaním z dôvodov, že rozhodnutie trpí nedostatkom vecných dôvodov, je arbitrárne, nepreskúmateľné a porušujúce právo na spravodlivý proces.

8. Najvyšší správny súd ako odvolací disciplinárny súd nariadil vo veci verejné zasadnutie na 26. máj 2022, na ktorom sťažovateľ odkázal na svoje skoršie podania, ako aj na situáciu na okresnom súde v čase rozhodnom pre posudzovanie jeho disciplinárnych obvinení, ktorá bola dôvodom, pre ktorý sťažovateľ nemohol plynulo v predmetných konaniach konať.

9. Napadnutým rozhodnutím najvyšší správny súd rozhodol tak, ako to je zhrnuté v bode 2 tohto rozhodnutia. K zachovaniu premlčacích lehôt poukázal na § 120 ods. 7, resp. § 120 ods. 4 zákona o sudcoch v znení účinnom v rozhodnom čase, ktorému obsahovo zodpovedá § 14 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok). Sťažovateľ nespochybnil, že návrh na disciplinárne stíhanie bol podaný v zmysle zákonnej lehoty, podľa jeho názoru od 1. decembra 2015, keď bolo rozhodnuté o spojení návrhov na spoločné konanie, začala plynúť nová štvorročná lehota, disciplinárny súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k ukončeniu disciplinárneho konania, k jej uplynutiu teda došlo 1. decembra 2019, čím došlo aj k zániku disciplinárnej zodpovednosti sťažovateľa.

10. Najvyšší správny súd skutky kladené sťažovateľovi za vinu opísané v bodoch 2 a 3 neposúdil ako závažné disciplinárne previnenie, čo sa prejavilo aj pri posudzovaní plynutia premlčacej lehoty, a dospel k záveru, že disciplinárny senát v období od 23. júna 2017 do 8. júla 2019 (teda v období, ktorého dĺžka presiahla dva roky) nevykonal žiaden úkon, ktorý by smeroval k ukončeniu disciplinárneho konania. Z uvedených dôvodov zanikla zodpovednosť sťažovateľa za tieto disciplinárne previnenia a sťažovateľ bol v tejto časti oslobodený.

11. Vo vzťahu ku skutku, ktorý sa týka konania vedeného pod sp. zn. 6 C 1645/1999, ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 7/2011 z 9. marca 2011 vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a prikázal okresnému súdu konať. Uvedené konanie bolo ústavným súdom posudzované opätovne a nálezom č. k. II. ÚS 623/2013 z 11. júna 2014 bolo vyslovené porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v období po vydaní nálezu sp. zn. I. ÚS 7/2011. Obdobia absolútnej nečinnosti ústavný súd identifikoval v rozmedzí od 7. apríla 2011 do 16. februára 2012 (desať mesiacov) a od 6. novembra 2012 do vyžiadania tohto spisu ústavným súdom, teda do 23. decembra 2013 (trinásť mesiacov). Najvyšší správny súd považoval nerešpektovanie explicitného príkazu konať vo veci bez zbytočných prietahov, teda povinnosti uloženej nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 7/2011, a jej následné porušenie konštatované nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 623/2013 za zavinené konanie sťažovateľa v zmysle pojmového vymedzenia závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona o sudcoch v znení účinnom v rozhodnom čase. Konanie sťažovateľa bolo posúdené ako zavinené, pričom išlo na jeho strane o subjektívne zavinenie na nedbanlivostnej úrovni, keďže ide o dlhoročného sudcu, ktorý vedel, že nekonaním vo veciach plynulo porušuje právo účastníkov konania na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a túto skutočnosť konštatoval ústavný súd už aj v náleze sp. zn. I. ÚS 7/2011.

12. Vzhľadom na kvalifikáciu skutku ako závažného disciplinárneho previnenia najvyšší správny súd aplikoval dlhšiu štvorročnú premlčaciu lehotu, avšak za rozhodný dátum pre začiatok jej plynutia nepovažoval 1. december 2015, ako žiadal sťažovateľ, ale vzal do úvahy úkony vykonávané v priebehu disciplinárneho konania, ktoré považoval za úkony smerujúce k ukončeniu disciplinárneho konania: deň podania disciplinárneho návrhu – 29. septembra 2014; dátum prvého rozhodnutia disciplinárneho senátu – 18. októbra 2016, ktorému predchádzalo pojednávanie 27. septembra 2016; dátum rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu – 8. júna 2017; dátum druhého rozhodnutia disciplinárneho senátu – 14. júna 2021, ktorému predchádzali pojednávania 12. októbra 2020 a 8. júna 2021. Najvyšší správny súd uzavrel, že k zániku zodpovednosti

disciplinárne obvineného sťažovateľa za závažné disciplinárne previnenie, ktorého sa dopustil v súvislosti s konaním sp. zn. 6 C 1645/1999, uplynutím premlčacej lehoty nedošlo.

13. Pri ukladaní trestu najvyšší správny súd aplikoval zásadu zákazu *reformatio in peius*, keďže odvolanie podal sťažovateľ, dospel k záveru, že sťažovateľ bol čiastočne oslobodený od disciplinárneho previnenia, trest ukladal výlučne za jedno disciplinárne previnenie, preto pristúpil k jeho pomernému zníženiu a uložil disciplinárne opatrenie zníženia funkčného platu o 20 % na obdobie 1 mesiaca.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu podľa sťažovateľa zasahuje do jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj do základného práva na rovnosť účastníkov konania, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom a práva na obhajobu v disciplinárnom konaní, a to z týchto dôvodov:

a) Najvyšší správny súd formalisticky a arbitrárne posúdil existenciu podmienok zániku zodpovednosti sťažovateľa, pričom sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa k výkladu pojmu „*úkon disciplinárneho súdu smerujúci k ukončeniu disciplinárneho konania*“.

b) Disciplinárny senát sa nevysporiadal s množstvom dôkazov predložených sťažovateľom, ktorých existencia bola ignorovaná. Postup najvyššieho správneho súdu, ako aj prvostupňových disciplinárnych senátov porušuje práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, zásadu rovnosti účastníkov konania, právo na obhajobu, pretože bola prevzatá argumentácia navrhovateľa ministra spravodlivosti a s argumentáciou sťažovateľa sa konajúce senáty vôbec nevysporiadali. Obhajoba sťažovateľa spočívala primárne v upozornení na nedostatočné podmienky na riadny výkon súdnictva, za čo zodpovedajú orgány riadenia a správy súdov, ktoré podliehajú navrhovateľovi.

c) Postup konajúcich disciplinárnych senátov porušuje aj základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, disciplinárne stíhanie trvalo bezmála osem rokov.

d) Disciplinárny súd sa počas celého konania ani len neoboznámil s podstatným obsahom vyjadrení sťažovateľa, nevysporiadal sa s vecnou stránkou jeho obhajoby, a to bez zdôvodnenia tohto postupu, čím došlo k porušeniu práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom. Sťažovateľ v obrane poukazoval na extrémne podmienky na okresnom súde a nezabezpečenie rovnakých podmienok na výkon súdnictva pre jednotlivých sudcov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) zahŕňajúce porušenie práva na rovnosť účastníkov konania, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom a práva na obhajobu v disciplinárnom konaní podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy vo vzťahu k čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 listiny napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu a jeho postupom v napadnutom konaní. Najvyšší správny súd podľa

sťažovateľa nesprávne ustálil moment začatia plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k zániku jeho zodpovednosti za disciplinárne previnenie, vôbec sa nevysporiadal s jeho obranou spočívajúcou v poukázaní na nedostatky v podmienkach na výkon funkcie sudcu na dotknutom okresnom súde, disciplinárne konanie trvalo neprimeraný čas – osem rokov.

16. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 642/2022).

17. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Do jeho obsahu patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného sudu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, I. ÚS 642/2022).

18. Tieto východiská platia rovnako aj pre rozhodovanie najvyššieho správneho sudu ako sudu disciplinárneho.

19. K námietke sťažovateľa o nesprávnom výklade pojmu „úkon smerujúci k ukončeniu disciplinárneho konania“ ústavný súd uvádza, že najvyšší správny súd ju posúdil odlišným spôsobom, ako sa domáha sťažovateľ, avšak v jeho právnom posúdení nebadáť známky svojvôle ani arbitrárnosti, poukazuje na jednotlivé úkony realizované počas disciplinárneho konania, ktoré vyhodnotil ako úkony smerujúce k rozhodnutiu o veci samej. Následne, aplikujúc štvorročnú premlčaciu lehotu rozhodnú pre zánik disciplinárnej zodpovednosti, vyhodnotil, že nedošlo k zániku disciplinárnej zodpovednosti sťažovateľa.

20. Podľa sťažovateľa sa najvyšší správny súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s jeho rozsiahlou argumentáciou dokumentujúcou nevyhovujúce podmienky na riadny výkon súdnictva a jeho neprimeranú zaťaženosť. Podstata disciplinárneho previnenia sťažovateľa, z ktorého bol uznaný vinným, spočíva v jeho nečinnosti v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 1645/1999. Ide o konanie, v ktorom ústavný súd zistil zbytočné priesťahy a nálezom č. k. I. ÚS 7/2011 z 9. marca 2011 prikázal okresnému súdu konať bez priesťahov. Konanie v tejto veci začalo v roku 1999, sťažovateľ bol v nej zákonným sudcom od 23. júna 2009, preto mu nemožno pričítať v plnom rozsahu zbytočné priesťahy konštatované prvým nálezom ústavného sudu, sťažovateľ však mal rešpektovať príkaz konať vyslovený výrokom nálezu. Napriek tomu bolo rovnaké konanie predmetom posudzovania ústavného sudu aj v náleze č. k. II. ÚS 623/2013 z 11. júna 2014, kde boli opätovne konštatované zbytočné priesťahy v konaní, ktoré už v tom čase prebiehalo takmer 15 rokov a počas posledných 5 rokov bol zákonným sudcom práve sťažovateľ. Námietky sťažovateľa

o nedostatočných pracovných podmienkach, ako aj o neprimerane vysokom počte pridelených vecí sa v tomto kontexte nejavia ako spôsobilé ospravedlniť nerešpektovanie príkazu ústavného súdu konať v dotknutom konaní, a preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia disciplinárneho senátu dostatočným spôsobom vysvetľuje opodstatnenosť uznania viny sťažovateľa a uloženia trestu v súlade s garanciami práva na spravodlivý proces.

21. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil ani porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 37 ods. 3 listiny, ako ani porušenie základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 40 ods. 3 listiny v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy. Disciplinárny senát, ktorého rozhodnutie bolo preskúmané najvyšším správny súdom, vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, oboznámil sa so spisovým materiálom, o ktorý v tejto veci išlo, a na jeho závery nadviazal aj najvyšší správny súd v napadnutom rozhodnutí v časti, v ktorej rozhodol o opodstatnenosti disciplinárneho previnenia sťažovateľa. Nemožno teda uznať tvrdenie sťažovateľa o jednostrannom akceptovaní tvrdení navrhovateľa. Sťažovateľovi bol vytvorený primeraný priestor na prezentovanie vlastnej obhajoby, nestotožnenie sa s posúdením jej relevancie pre rozhodnutie nemôže mať za následok porušenie označených práv. Ústavný súd neindikoval ľubovôľu, prípadne opomenutie vykonať relevantné dôkazy.

22. Z hľadiska namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny v súvislosti s dĺžkou disciplinárneho stíhania ústavný súd uznáva, že dĺžka tohto konania nie je optimálna, tento aspekt bol zohľadnený pri ukladaní disciplinárneho trestu sťažovateľovi (bod 28 napadnutého rozhodnutia), keď mu bol uložený trest pod dolnou hranicou zákonnej sadzby. Z hľadiska možnosti vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03), v zmysle ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v danom prípade najvyšším správny súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“; IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, III. ÚS 107/2022)]. V čase podania ústavnej sťažnosti bolo disciplinárne konanie už právoplatne ukončené, právna neistota sťažovateľa bola odstránená, preto v tomto ohľade ústavný súd nenašiel možnosť vysloviť porušenie označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny.

23. Vzhľadom na uvedené závery dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu